

Anekdotisch verslag van de Griekenlandreis van 18 tot 29 juni 2011

Zaterdag 18 juni

Na een slapeloze nacht, vóór het krieken van de haan en het kraaien van de dag, keurig op tijd bij Milka en Kinopolis (we leren het op onze oude dag nog).

Door de onzekerheid over het eten tijdens de vlucht propten enkelen zich nog vol op de luchthaven. Dat nam wat tijd in beslag waardoor de genaamden Bernaerts, Maes, van Kordelaar, Stragier en iemand met de naam Joke werden opgeroepen om zich onverwijld te melden aan de instapbalie. Daar werden we door een strenge hostess berispt omdat we te laat incheckten. Men was onze bagage reeds aan het zoeken om ze uit het vliegtuig te verwijderen. Gelukkig konden we onze koffers ongeschonden recupereren en opgelucht instappen.

Tijdens de vlucht kregen we een uitvoerig maal gepresenteerd zodat we al een eerste keer spijt hadden van de gedane voedselinvestering.

Behouden aankomst in Athene waar we onmiddellijk overvallen werden door de hitte. De weg naar ons hotel was versperd. Het Syntagmaplein was bezet en er waren betogingen, zodat we een eerste keer geconfronteerd werden met de gevolgen van de Griekse crisis. We sleurden onze koffers tussen de betogers door naar ons knus hotelletje Omiros.

Gezellig middagmaal in familierestaurant Peristeria; vol enthousiasme aangevallen op de souvlaki, de witte wijn en voor de echte drinkers de eerste van ontelbare flessen Mythos.

Kamerverdeling in het hotel; 5 kamers waren nog niet klaar; de aanwezige bestuursleden werden door de voorzitter tot vrijwilligers benoemd om geduldig te wachten.

Heerlijke stadswandeling in 2 groepen. We zagen meer details van de tentjes op het Syntagmaplein en het verbazend groene en weelderige stadspark. In het stadion was men volop bezig met de voorbereidingen van de Special Olympics. Niemand had nog energie over om het stadion te bezoeken; wij vlijden ons neer op een aanpalend terras. Hier kregen we tot onze verbazing niet alleen de bestelde consumptie maar ook een groot glas koel helder water aangeboden; een eerste bewijs van de Griekse gastvrijheid. Johan had gratis toegang tot het stadion en kreeg een aantal camera's in de hand geduwd om binnen in het stadion voor ons foto's te maken, zodat wij konden doen alsof wij er ook geweest waren.

Daarna een kort bezoek aan het Olympeon gevolgd door een kuierpartij door de wijk Plaka. Op verzoek van sommige dames werd deze activiteit grondig uitgewerkt, want zij vonden dat toch het hoogtepunt van de dag.

Na een eet- en drinkpartij volgens eigen inspiratie begon op de bloedhete kamer de strijd met de airco installatie. De morgen nadien hoorden wij dat sommigen de strijd

hadden verloren, niet door onkunde of onhandigheid maar door het ontbreken van de afstandsbediening of door een technisch mankement (zegden ze zelf).

Zaterdag 19 juni

Na het ontbijt waarbij de Griekse crisis precies ook had toegeslagen, zag ik aan de balie het personeel druk in de weer met de koffer van Hans en Suzanne. Toen gebleken was dat Hans de koffer niet kon openen kreeg het personeel opdracht om het slot te forceren. Hans was echter nog niet tevreden want nu kon hij zijn koffer niet meer sluiten

Het hoogtepunt van onze reis: bezoek aan de Acropolis.

Wij werden verpletterd door de eruditie van onze 2 Fratelzonbegeleiders. Dat je feilloos zoveel interessante details van de Griekse oude geschiedenis en mythologie op een heldere manier aan leken zoals wij kunt overbrengen heeft ons verbluft.

Na de middag beleefde ik mijn hoogtepunt. Onze gids in het Acropolismuseum was in elk opzicht uitzonderlijk: zij had de looks en de brains en beschikte ook nog over de autoriteit om een zootje ongeregeld als VVA-Limburg te boeien en in bedwang te houden. Toen ik eens diep in haar donkere ogen had gekeken, wilde ik zo lang mogelijk zo dicht mogelijk in haar buurt blijven. Ik greep mijn kans toen ik Rita mokkend zag zitten met het nummerbord 22. Rita zei: "ik moet niet alleen meer betalen omdat ik te jong ben; nu moet ik dat bord ook nog dragen!".

Ik sloeg toen 2 twee kolossale vliegen in 1 klap. Ik offerde mij plichtsgetrouw op om het bord te dragen en moest ambtshalve Johanna binnen armbereik volgen. Voor mij kon de Griekenlandreis niet meer stuk!

Na een voor mij persoonlijk minder boeiend bezoek aan de Agora kon iedereen weer op zoek naar zijn eigen souvlaki, al of niet ingeleid met een al of niet aangengde ouzo.

Gelukkig waren die avond alle kamers beschikbaar, zodat bestuursleden weer niet moesten bloeden.

Maandag 20 juni

Vrije voormiddag. Spontane groepjesvorming.

Ik raad iedereen aan om Hugo in zijn groepje op te nemen, want Hugo kan niet ophouden te trakteren. Hij trakteert daarbij niet alleen bevallige vrouwen, maar ook mannelijke kameraden en alle aanwezige pastoors. Ons heeft hij tijdens de wandeling zelfs vergast op heerlijke kersen.

Ik raad u ook aan om Pol niet mee te nemen in uw groepje, niet omdat Pol een gierige boerenzoon zou zijn die zelf nooit een rondje geeft, wel omdat, wanneer hij een zelfgevonden activiteit op het oog heeft, hij nooit ophoudt daarover te zeuren. Pol had gelezen over 3 prachtige gebouwen die we absoluut moesten zien. We

hadden al uren achter hem aangesloft, maar durfden niet weg te lopen. De enige die macht over Pol heeft, namelijk zijn gade Mad riep toen “voadere, het is genoeg, we gaan naar totel”. We hebben Pol zich nog nooit zo snel zien omkeren en van richting veranderen. We zijn Mad nog steeds van harte dankbaar voor haar ingreep, die ons behoed heeft voor een kilometerlange marteltocht naar Pol zijn fameuze gebouwen.

In de namiddag een nieuw hoogtepunt: bezoek aan het Nationaal Museum, vooral omdat het weer onder de leiding was onze dierbare, zwangere Johanna. Alweer: “derrière la ligne, les petits devant, fermez la porte”. Toen ze 3 keer gevraagd had “où a ‘t on trouvé cette statue?” wisten zelfs de meest hardhorigen of simplen onder ons het ook en antwoordden we in koor “à la mer!”.

Hugo sloft er bij museumbezoeken altijd wat lusteloos bij. Hij heeft al zóveel van de stenen en standbeelden en vazen en potscherven gezien en hij kan het toch allemaal niet onthouden. Plots schoot hij naar voren en boog zich energiek over een vitrine. Hij zei: “maar kijk nu toch, kijk nu toch. Het is ongelooflijk, en dat heeft een schroef hé waarmee ge dat kunt vastzetten zodat ge uw 2 handen vrij hebt. Die van mij is nog just zo. In 3000 jaren bijna niet veranderd”. Het bleek om een speculum voor vaginaal onderzoek te gaan. Ge ziet dat Hugo zelfs op vakantie nog aan zijn werk en zijn patiënten denkt.

Na de rondleiding stelde Marijke – altijd vertederd wanneer ze een bolle buik ziet – voor om een geschenk voor het nieuwe zoontje van Johanna te geven. Dit werd unaniem goedgekeurd waarna iedereen bereidwillig zijn bijdrage gaf.

Om 19 uur drink in de ontbijtzaal van het hotel.

Michel, onze verbindingsman met de rest van de wereld, las een brief voor van Ghislaine en Gerard. Hoezeer ze ons misten, en hoe jammer het toch was.

Dat was een voldoende reden om stijfkoppig aan hoog tempo op hun gezondheid door te drinken, zodat ikzelf bijna het tempo van het aanbrengen van nieuwe flessen niet kon bijhouden.

Toen ik Harry T. te hulp riep zei hij dat hij niet kon, want hij kreeg de koelkast niet open. Dat leek mij voor een ervaren en gedreven drinker als Harry totaal ongeloofwaardig.

De meest onderdanigen hebben toen ook nog afgeruimd. Toen wij daarna naar het restaurant wilden gaan, bleek de groep reeds verdwenen te zijn. We hebben toen Noël opgebeld die ons is komen ophalen. De goede herder heeft hierdoor de steile klim naar het restaurant nog eens moeten overdoen.

Noël had met Hugo en mij 2 dagen eerder het restaurant verkend, en met de eigenaar afgesproken. Als Noël persoonlijk iets afsprekt klopt het altijd prima!

Wij aten uitstekend met een fabelachtig uitzicht op de verlichte Acropolis.

Dank aan Noël.

Dinsdag 21 juni

Vlucht naar Santorini. Uiterste verwarring bij het inchecken. Sommigen hadden geen instapkaart, anderen boekten dubbel om zeker te zijn dat ze meekonden.. Toen

Henry V. met een valse identiteit wilde instappen, bleek dit soort fraude zelfs in Griekenland niet aanvaard te worden, zodat Noël en Milka weer moesten uitgestuurd worden om Henry legaal aan boord te krijgen.

Na een zachte vlucht met een harde landing trokken we in ons sprookjesachtig hotel in. De enige moeilijkheid was het terugvinden van je reusachtige kamer in de doolhof van trappen, verdiepingen en gangen. Zo hebben wij een keer Carlos en Joke in zwembroek hopeloos verloren zien lopen en vroeg Carlos mij “dedju, dedju, weete gie misgien oe dak an min koamer geroake?”

Eindelijk tijd en ruimte voor een lafenis aan het zwembad. Yvan en Rita waren het eerst uitgekled (die hebben daarvoor waarschijnlijk het meest geoefend) en lieten hun atletische body bewonderen vooraleer in het sop te plonzen.

Bezoek aan het idyllische stadje Oia. Enige verwarring bij het zoeken naar een restaurant met de verplichting om kwart vóór negen samen de zonsondergang te gaan bewonderen. Zoals steeds, wanneer Milka het bevel niet voert, improviseerde iedereen het best op zijn manier.

Een eminente VVA-groep veroverde de laatste plaatsen op het dakterras van een typisch lokaal restaurant. We hadden daar een onovertroffen uitzicht op de zakkende zon. Een neveneffect was de plaatselijk bulderende wind, waardoor je best een schotel bestelde bestaande uit zware windbestendige ingrediënten; want anders zouden je garnaltjes in het bord van de buurman vliegen, die ze dan ook snel zou opeten. Daar is ook het bewijs geleverd dat geen enkele reisgenoot, hoe kreupel en krank ook, een toupetje draagt en dus nog steeds zijn eigen wilde haren torst. Ook bij het afrekenen moest je alles hardnekkig vastknijpen, want anders zou je geld je nog nooit zo snel door de vingers geglipt zijn.

Na de zonsondergang kregen vooral de dames het koud aan de knieën. Wij zijn dan goed beschut iets hartversterkends gaan drinken, waarna Hugo zei “nu kunnen we teruggaan, de vrouwtjes zijn weer opgewarmd”.

Terug bij de bus kregen we van Honoré een hilarisch verhaal te horen over een Amerikaan waarbij hij met de familie Vandersmissen lekker gegeten en gedronken had. De Griek-Amerikaan vertelde uitbundig zijn turbulent levensverhaal en besloot dat hij Papandreou zou gaan killen met zijn gun.

Vertrekkensklaar; er moesten nog 3 prostaatpatiënten dringend gaan plassen: Jozef H. en Honoré. De derde, Michel, zei dat hij eigenlijk niet moest, maar dat hij meeding uit solidariteit. Dan heeft Honoré dubbel spel gespeeld. Toen Jozef zei dat hij niet kon of wilde betalen, zei Honoré “ik trakteer”. Hij gaf aan de Griekse plasmeneer vals geld. Prompt werd Jozef door de boze Griek uit het toilet geplukt nog voordat hij zijn taak had kunnen volbrengen. Bovendien werd Honoré door de plasmeneer beschuldigd dat hij 50 cent van hem gestolen had. Honoré weet toch dat de Grieken alleen geld van ons willen ontvangen.

Je zou van een ervaren pleiter verwachten dat hij bij zo een geschil zijn verantwoordelijkheid opneemt, en de verdediging van de beschuldigde verbaal

opneemt, maar Michel verkoos de vlucht te nemen in de bus, en zijn eigen plas op te houden en in zijn privé toilet van zijn hotelkamer te deponeren.

Woensdag 22 juni

Weer een hoogtepunt : boottocht met zwempartij in het zwavelwater van de vulkaan. Wij werden door een vriendelijke bootgenote gewaarschuwd dat de dames hun zilveren ornaten moesten afdoen; ze zouden anders zwart uitslaan van de zwavel en nooit meer schoon te krijgen zijn.

Eerste boottocht. Op Nea Kamenei voettocht naar de top van de krater; 12 verbeterden bereikten fier als een gieter de top. Toen Honoré een groepsfoto wilde maken stuitte hij plots achterover over een rots. Iedereen geschrokken, maar voor iemand die gewoon is uit bomen te vallen was dit maar een lachertje. Gaby, na zoveel jaren lief en leed gedeeld te hebben, snelde toe maar constateerde alleen een scheur in zijn hemd.

Tweede boottocht, tweede val. Marc viel tussen wal en schip. Marijke, na evenveel jaren met leed en liefde, toonde zich even bezorgd en hulpvaardig. Daarna plonsen in het fameuze zwavelwater. De duur van de zwempartij varieerde sterk volgens de intenties. Toen Gaby dacht dat alle mannelijk toeschouwers voldoende haar slanke leden in haar badpak bewonderd hadden, kwam zij snel terug aan boord; voor haar was zwemmen duidelijk niet het belangrijkste. De meest hardnekkige om in het water te blijven was Lou, waarschijnlijk omdat zij overtuigd was dat het zwavelwater zeer heilzaam zou zijn voor haar nieuwe surface heup.

Derde boottocht; onze polyglotte gids maakte ons zeer duidelijk waar we wel en zeker niet mochten gaan eten: bij het uitstappen naar rechts en absoluut niet het eerste maar absoluut wel het tweede restaurant. Wij zijn altijd zeer achterdochtig wanneer een gids zo obstinaat zijn waar aanprijst, maar het bleek deze keer een prima keuze; selfservice en onmiddellijk afrekening; snel, efficiënt en ook nog lekker. Henry V. slaagde er in de betaalpost te omzeilen en beweerde trots dat hij gratis zou eten. Hij werd door Marina prompt teruggefloten en aangemaand om direct te gaan betalen. Henry zegde dat hij zou betalen nadat hij gegeten had; dus met een lege plateau. Ook dat werd door Marina afgekeurd.

Na nog weer 2 boottochten veilig aangemeerd in de haven Athinios en dan met de bus naar de wijndegustatie Canava Roussos. Ter plaatse liet onze spirituele leider Noël zich op de knieën vallen. Vroeger deed hij dat wanneer hij de mis opdroeg, maar tegenwoordig doet hij dat wanneer hij naar een wijnproeverij gaat. Honoré en ikzelf voelden ons wel gediscrimineerd omdat Noël onmiddellijk onder handen werd genomen door 2 plaatselijke schone, terwijl wij het met onze kamergenote hadden moeten doen. Wij waren toch veel ernstiger gekwetst dan Noël met zijn schrammetje aan zijn hand.

Na enige uitleg over de productie, kregen we 7 wijnen te proeven, die wisselend geëvalueerd werden. De meesten vonden het niet echt hun smaak; Milka sprak

achteraf zelfs vlakaf over slechte wijn. Velen denken dat haar afkeuring vooral over de kwantiteit ging. Het meest terzake beslagen en ervaren lid, Theo vond zowaar zelfs een frappante gelijkenis tussen 2 geproefde witte Santoriniwijnen en de Banyulswijn. Hij bestelde zelfs 3 flessen, al is niet duidelijk of hij dat deed uit waardering voor of uit medelijden met de verpauperde wijnproducent.

Omdat Pol vond dat men zeer veel aandacht kreeg van de vrouwen wanneer men zich liet vallen, deed hij dat 's avonds ook, maar dan uit zijn bad. Hij rukte daarbij het gordijn uit de houder en vernietigde de helft van de infrastructuur van zijn badkamer. Fratelson mag zich nog aan een gepeperde rekening verwachten van hotel Santorini Palace.

Donderdag 23 juni

Bij de briefing de avond ervoor bleek plots het bezoek aan het Archeologisch Museum niet meer voor te komen. Michel, die altijd op de kleine lettertjes let, stelde dit ter orde, waarop Milka, altijd buitengewoon ad-rem, riep "ja maar, ge moogt!". 's Ochtends bleek 2/3 wel en 1/3 niet naar het Archeologisch museum te gaan. Onze voorzitter verkoos minder spirituele initiatieven en Michel was verantwoordelijk en kreeg een grote som euro's voor de toegang tot het museum. Ikzelf werd gevraagd Milka op te bellen met de melding van de toegangskosten tot het museum. Milka zou dan de cultuurbarbaren trakteren met vloeistof ten bedrage van het gemiste toegangsgeld. Michel vertelde dat hij van Milka ook de opdracht had gekregen haar de gemaakte kosten te melden. Dat is dus dubbel checken van uw bronnen. Ge kunt in het VVA-bestuur niet voorzichtig genoeg zijn.

In het Archeologisch Museum zagen wij schitterende fresco's en vonden dat ook voedsel en drank voor onze ziel.

De steeds attente en bezorgde Bernadette vroeg mij hoe het met mijn zere been was. Ik merkte op dat zij ook wat liep te trekkebenen. Zij had een lichte maar pijnlijke spierscheuring. Toen ik vroeg of zij ook gevallen was, verklaarde zij het letsel door een kleine misstap. Ik zei dat ze geluk had, want bij een grote misstap zou ze waarschijnlijk op een andere plaatse pijn hebben.

Vertrek naar de luchthaven; onze vlucht was "delayed". Wij kregen al visioenen van kamperen op de luchthaven, maar uiteindelijk kwamen we met 40 minuten vertraging in ons vertrouwde Athene aan. De betogingen bleken mee te vallen, zodat we vrij dicht bij ons eigen Omiros met onze koffers konden beginnen te sleuren.

Daar bleek de kamer van de familie Michels om 22 uur nog niet klaar te zijn. Toen Pol verklaarde dat hij zonder eten wilde gaan slapen, omdat hij zijn slaap hard nodig had. Hij zei dat dit komt doordat zijn vrouw Mad een dynamische en veeleisende vrouw is. Daar had de man aan de receptie alle begrip voordat, zodat de kamer plots toch klaar bleek te zijn.

In ons bekend restaurant Peristeria was er ook verwarring bij onze verschijning: zij hadden ons de vorige avond verwacht. De baas van de zaak demonstreerde toen een buitengewoon improvisatie- en organisatietalent. In een mum van tijd waren de

tafels gedekt, wijn en brood geserveerd, de oven gestookt en de souvlakis geroosterd. Zelfs de tussenkomst van 6 politieagenten over de illegale uitbating van een terras kon de man niet uit zijn evenwicht brengen. Alleen onze voorzitter kan dit niveau van onverstoorbaarheid bereiken.

Vrijdag 24 juni

Vertrek naar Delfi met eerst een bezoek aan het klooster van Osios Loukas. Omdat wij streng geïnstrueerd waren, zagen wij vooral de vrouwen, voor het eerst deftig gekleed lopen. Dat bleek trouwens totaal overbodig, want nergens werden wij zo weinig gecontroleerd en waren wij zo eenzaam als in Osios Loukas.

Om 13 uur lunch in restaurant Epikouros. Daar bleek men van onze komst niets te weten, en daarenboven was het restaurant overvol. Nog 45 minuten vasten zagen we niet zitten, zodat de meest hongerigen of verstandigen het besluit namen om individueel te gaan eten en om 20 uur samen in Epikouros te souperen.

Kamerverdeling in hotel Acropolis. Snel kregen Marijke en ik kamer 203 toegewezen. Ik moest dringend aan een natuurlijke behoefte voldoen en toen ik netjes met een goedgemikte parabool in de pot van kamer 203 aan het mikken was, werd de deur van kamer 203 opengegooid en keek ik recht in de verschrikte ogen van Irène, die mijn natuurlijk fonteintje aanschouwde. Zelf had ik nooit een geloofwaardige uitleg kunnen geven waarom ik in de pot van Irène aan het plassen was. Dat was weer een moment dat ik helder besepte dat ik een vrouw als Marijke nodig heb om mij uit penibele situaties te redden, en niet als een perverse wellusteling beschouwd te worden. Marijke nam me snel de kaart af om te voorkomen dat ik nog meer stomiteiten zou uithalen.

De kaart was verkeerd geprogrammeerd en eigenlijk had ik in kamer 205 moeten plassen en niet in kamer 203 van Irène en Theo.

Om 16 uur wandeling in de Marmaria. De meest redelijken zagen af van de wandeling en bestelden direct drank in het hogergelegen café. De dapperen kwamen een uur later zieltoegend in deze oase aan. Na wat lafenis werd onder impuls van Milka een cantus ingezet. De onbetwiste leider van de cantus bleek Theo te zijn. Hij had in zijn studententijd zeker de meeste ervaring opgedaan.

Het eerstejaars VVA-reiskoppel Miche en Philippe was ons allang opgevallen. Nog nooit hadden nieuwkomers zich op een zó uitbundige manier geïntegreerd in de groep. Dat bleek vooral uit de goedlachse, luidkeelse relaties van Miche met alle reisgenoten. Nu bleek ook nog Philippe een pure bariton te zijn die zijn zangklassiekers kende en met zijn zachte intonatie alle vrouwen naar het hart greep. Pol bleek vooral veel varianten op roze mond en roze kont te kennen, maar de meest geavanceerde en toonvaste zanger bleek Hans toen hij een beschaafd lied over bedrogen mannen –les cocus– ten gehore bracht.

Zaterdag 25 juni

Na weer een heerlijke maaltijd in Epikouros naar Olympia.

Voor mij de rustigste dag. Ik had besloten een sabbatdag te nemen, over niets na te denken, genoeg ouzo en metaxa te drinken en eventuele stekelige opmerkingen te bewaren voor de volgende dagen.

Het enige opmerkelijke feit was dat Milka dokter Hendriks weer tot de orde riep om niet voorop te lopen. Zij zou toch moeten weten dat je een geboren leider nooit in toom kunt houden. Als reisgezelschap en als bestuur hebben wij overigens hetzelfde probleem met Milka zelf.

Zondag 26 juni

Bezoek aan de site en het museum van Olympia. Er werden volop foto's genomen op de plaats waar de olympische vlag aangestoken wordt.

Vertrek naar Kalamaki. We kregen te horen dat ons verblijf daar wat anders geregeld was dan in een klassiek hotel, bijvoorbeeld dat we niet gewekt konden worden. Toen Milka vroeg wie dat een probleem vond staken een aantal bekende mopperaars de vinger op. Deze keer was Hugo, die doorgaans alles goed vindt en van alles geniet, niet akkoord.

Toen de hele groep uitdrukkelijk aan Hugo vroeg om nog eens een mop te vertellen, wilde hij dat doen op voorwaarde dat hij als compensatie gewekt zou worden door een jong en lief meisje. Nadat hij op zijn eigen onnavolgbare en spirituele manier een pikante Stevoortse mop verteld had, was hij niet meer te stoppen en ging door tot hij recht meende te hebben op 3 maagdekens aan zijn bed.

Aangekomen in Kalamaki werden ons door de liefvallige vrijwilligster Mia de lokale gebruiken uitgelegd, waarbij ze het meest applaus kreeg toen bleek dat de bar tot 1 uur 's nachts open werd gehouden.

Maandag 27 juni

Die morgen zat Hugo reeds vroeg met een triestig gezicht te ontbijten. Bleek dat hij toch niet gewekt was en zijn moppentruc niet gewerkt had. Toen heeft Marijke - steeds bezorgd om de meest noodlijdenden - waartoe ikzelf ook vaak behoor -, aangeboden Hugo te helpen en hem beloofd hem 's avonds te komen instoppen.

Bij de lunch 's middags kregen we te maken met de gevolgen van de Griekse staking: in het restaurant was geen stroom, geen licht, gelukkig wel eten en vooral drank.

Na enig subtiel gemanoeuvreren zat ik weer naast mijn uitverkoren tafeldame Els. Zij is de ideale vrouw om mee te dineren, omdat zij altijd bereid is om samen nog een glaasje meer te drinken. Bovendien is haar huisband Jozef steeds in de buurt. De ingoede man is zo ontheven van aardse en materiële gedachten hij altijd de drank betaalt die Els en ik opdrinken. Ook daarin is Jozef een voorloper.

Wij keken uit naar het bezoek van het door Noël in lyrische bewoordingen beschreven mooiste stadje Nauplion. Dat bleek vooral een Eldorado voor kooplustige dames te zijn. Toen ik aangetrokken door intens gekir een kledingwinkeltje betrad, werd ik hardhandig verwijderd. Geen man zou hun domein ontheiligen! Daar werd menige slag geslagen: zo mooi en veel goedkoper dan bij ons. Ge moet kinds of seniel zijn om u daar niet arm te kopen! Ikzelf ontsnapte aan een acuut bankroet omdat mijn vrouw haar maat niet vond.

Volgend hoogtepunt: het theater in Epidauros. Nadat Johan de wonderbaarlijke akoestische kwaliteit van het theater gedemonstreerd had, was Pol niet meer te houden. Hij was met deze reis meegekomen om een van zijn grote dromen te realiseren: het gedicht “De tuinman en de dood” voordragen in dit historisch heiligdom. Maar als slimme boerenzoon droeg hij ook een zelfgemaakt gedicht voor waarin Milka uitvoerig bewierookt werd. Hij denkt door dit gevele altijd een kamer te kunnen krijgen wanneer hij daarom vraagt.

Nieuwkomer Philippe zong zowaar een fijn gestroomlijnd lied dat hij meteen tot VVA-clublied proclameerde. Dat wij als ouderen daar nooit aan gedacht hebben! Philippe is een man die snel carrière zal maken in de hiërarchie van VVA-Limburg.

Theo, bescheiden als steeds, moest tot drie keer toe moest gevraagd worden om ook te komen oreren. Hij begaf tenslotte onder de druk en zakte af naar de centrale cirkel. Theo gaf toen voor de vuist een eloquent overzicht van de highlights van onze reis. Hij bewees dat een goede rechter ook ad hoc, onvoorbereid gefundeerde uitspraken kan doen.

's Avonds werden wij door het vrijwilligersteam weer in de watten gelegd met een smakelijke en copieuze maaltijd. Deze werd voorafgegaan door gebruik of misbruik van de voorraad van de ons inmiddels zeer vertrouwde Griekse dranken. Zoals Michel zegt “het moest maar zo lekker niet zijn”, en zoals Henry V. zegt “het moest maar zo goedkoop niet zijn”.

Dinsdag 28 juni

Een goede overgangsdag naar het Belgisch weer en temperatuur. Bij het klooster van Mega Spoleon waren we zowaar blij dat de zon door de wolken brak en onze verkilde ruggen opwarmde.

Een aantal van onze medereizigers zijn in dit overzicht nog niet besproken. Dat komt niet omdat ze onbelangrijk zijn, maar omdat ze altijd glimlachend en onopvallend, maar intens gelukkig door het leven gaan en nooit negatief in het daglicht zijn gekomen. Zij moeten toch ook expliciet vermeld worden, omdat ze allemaal op hun eigen manier gezorgd hebben voor het welslagen van deze uitzonderlijke reis. De mooiste voorbeelden van stil genieten zijn Stin met Madeleine en Jos met Myriam. Zij vinden alles prachtig als ze maar samen zijn. Zij zijn een voorbeeld voor ons allen.

Onafscheidelijk zijn ook Henry en Marina. Dat is maar goed ook, want zonder zijn

engelbewaarder Marina zou Henry waarschijnlijk meer dan eens het rechte pad verlaten.

Harry T. is gelukkig zolang hij zijn kleine sigaren en grote Mythossen heeft. Jos en Maria zijn niet alleen het gezelligste stel om mee te eten, maar ook het prettigst om mee te slapen. Indien wij door de staking langer in Kalamaki moeten blijven nemen we een kamer met 4. Dat is niet alleen veel goedkoper, maar ook veel aangenamer.

Mad, die als wijze en verdraagzame vrouw nog steeds in harmonie met voadere leeft. Mad ook die het prettigst is om mee te gaan wandelen. Toen Mad en ik gisteravond besloten hadden samen een wandeling naar de hutten te maken, riep een snoodaard, die ons had afgeluisterd “ge moet geen sleutel meenemen, de matrassen liggen al buiten”.

Danny, die zich door alle zorgen heen lacht en van elk moment en elke zonnestraal geniet.

Miel die ik dankbaar ben voor de steun en troost wanneer ik mij zorgen maakte over het mislopen van de planning. Miel die ik heb leren kaarten, en die sindsdien fortuinen verdient.

Urbain die zoals gebruikelijk meeslofte met het VVA-fortuin en altijd klaagde dat er zoveel bergen in Griekenland zijn, en dat het altijd bergop ging. Alleen de witte wijn en de ouzo hebben hem op de been kunnen houden.

Yvan en Rita. De meesten van ons zijn al intens gelukkig wanneer we ons vanbinnen nat kunnen houden. Zij werden euforisch wanneer zij ook vanbuiten nat konden worden. Zij waren het beste en meest fanatieke zwemmersstel van de groep.

Lou die zich ook als een vis in het water voelt en bovendien straalde toen zij in Santorini een schitterende hanger tegen gunsttarief door Michel kon laten betalen.

Josette die haar nostalgie heeft verdrongen met grote flessen Mythos, opvallend vaak in de nabijheid van Hugo (nota van de redactie: onmiddellijk antwoord van Hugo: “et alors!”). Josette wilde haar groot bierverbruik camoufleren door steeds een kleine fles Mythos te bestellen, hoewel ze reeds de eerste dag wist dat in Griekenland alleen grote flessen verkocht worden.

Monique die in gedachten zo trouw is aan haar vriend dat ze mijn zere been –alleen maar onder de knie– niet wilde inwrijven, hoewel zij als enige over de adequate Hiduroïdzalf beschikte.

Carlos, mine moat, die in meerdere talen spreuken debiteerde, maar op zijn best was met zijn authentieke Roeselaarse moppen. Carlos ook, die met zijn Joke een gelukkig mens is en voortdurend zei dat wij allemaal zo’n gelukkige mensen zijn. Carlos ook die iets goddelijks had, want hij werd elke dag opnieuw geboren. Elke dag was voor hem de eerste dag van een volgend leven.

Tot slot mijn zusje Gaby, mijn secretariaatszusje. Zoals steeds was zij een bezige bij, iedereen met raad en daad bijstaand. Honoré doet dan wel de financiële bijstand, o.a. bij het kaarten. Samen vormen zij dus een volmaakt koppel. Gaby is de vrouw die er altijd en overal bij moet zijn.

We besluiten onze reis in dit heerlijk huis van Fratelzon. In onze studentenhandleiding stond dat de mensen van Kalamaki vrijwilligers zijn die respect verdienen voor hun werk. Zij krijgen van ons veel meer: onze bewondering voor hun belangeloze inzet en onze innige dank voor de vriendelijkheid en hartelijkheid waarmee ze voor ons zorgen. Hartelijk applaus voor de mensen van Fratelzon!